

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Ловеч, 05.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

при участието на секретаря МАРИНА ФИЛИПОВА
като разглежда докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Търговско дело № 20214300900022 по описа за 2021 година
и за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.432 ал.1 от Кодекса за застраховане.

Постъпила е искова молба от М. Н. ИВ., ЕГН ***** и М.П. П., ЕГН ***** , със съгласието на законния си представител, нейния баща П. В. П., ЕГН ***** , всички от с. ***, чрез процесуалния си представител и съдебен адресат на ищците по делото, съгласно чл.40, ал.1 от ГПК, адвокат СТ. В. Б. от Адвокатска колегия гр. С., със съдебен адрес: гр. ***, против ЗК „БУЛ ИНС“ АД със седалище и адрес на управление : ***, ЕИК *****.

Твърди, че съгласно приложеното Нотариално заверено пълномощно, рег. №033/20.10.2020 г. на П. Р. Л.—**** на с. Б., област Ловеч и Договор за правна защита и съдействие от 20.10.2020 г. от пострадалата М. Н. ИВ. и Нотариално заверено пълномощно рег. № 034/20.10.2020 г. от П. Р. Л.—**** на с. Б., област Ловеч и Договор за правна защита и съдействие от 20.10.2020 г. за пострадалата М.П. П., чрез законния ѝ представител, нейния баща П. В. П. , е упълномощен от пострадалите от ПТП да изготви ИМ и образува в Окръжен съд гр. Ловеч, гр. д. срещу ответника за осъждането му да заплати обезщетение на упълномощителите ми за претърпените от тях неимуществени вреди от описаното по-долу ПТП, да ги представява по делото и множество подробно описани в него правомощия.

Изтъква, че съгласно приложената молба с вх.№ НЩ—7480/11.12.2020 г., изпълнил изискванията на чл.498, във връзка с чл. 380 от КЗ до ответника с искания да заплати на доверителите му обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди от описаното в молбата ПТП, но в законния тримесечен срок, с ответника не успели да се споразумеят поради което Исковата Молба е допустима.

Сочи, че съгласно приложения констативен протокол за пострадали лица рег. № 451p-10771/13.10.2020 г на полицаи Д. Е. И. при Пътна полиция при РУ МВР гр. Я. на път в гр. Я. на ул. „Мико П." № 1 на пешеходна пътека, ТИП „ЗЕБРА" е реализирано на 13.10.2017 г. около 11,15 ч. на път в гр. Я., област Ловеч на ул. *** от участник в ПТП № 1 Ан. Ив. Ив., ЕГН ***** от гр. С., *** при управление на собствения си лек автомобил сдк№ ***** , марка О., модел „К." е нарушил задълженията си при управления е на л. а. приближавайки пешеходна пътека тип „ЗЕБРА" м 8.1 не пропуска преминаващите отдясно на ляво пешеходците М. Н. ИВ. и М.П. П. без да намали скоростта или спре, като ги удря и в резултата на удара настъпва ПТП изключително по вина на водача на лекия автомобил. Соци, че пострадалите са увредени от извършения деликт от деликвента Ан. Ив. Ив.. ПТП е посетено от Спешна помощ, съгласно приложения Фиш на филиала в гр. Ябланица. Твърди, че от фиша и приложените по—долу медицински документи те са получили тежки травми, както следва: М. Н. ИВ., съгласно приложените медицински документи: Фиша на спешна помощ в гр. Ябланица; АМБУЛАТОРЕН ЛИСТ № 009087/14.10.2020 г. и Медицинско направление за изследване от 14.10.2020 г. ОСНОВНА ДИАГНОЗА: счупване на други лицеви кости и кости на черепа, счупване на горния край на лъчевата кост; мозъчно сътресение, получила виене на свят силно главоболие, позиви за повръщане, болки в левия лакът и лява лицева половина, а пострадалата М.П. П., съгласно приложените медицински документи: Фиша на спешна помощ на филиала гр. Ябланица; Амбулаторен лист № 009086/14.10.2020 г.; Медицинско направление за изследване от 14.10.2020 г. с резултата; Медицинска бележка от 14.10.2020 г. с ОСНОВНА ДИАГНОЗА: счупване на тялото /диафиза/ на лакътната кост; счупване на горния край на тибията /голям пищял/, получила силни болки и оток в дясната китка и дясното коляно. Изтъква, че от описаните тежки травматични увреждания и срещата със смъртта, ищите изпаднали в депресия, стрес, паника, изгубили съзнание, станали неработоспособни, нервни, конфликтни, получили трайно и силно главоболие, изпаднали в безсъния, страхуват се от МПС, не смеят да се движат в населени места, търпят болки и страдания, неимуществени вреди, поради реалната им среща със смъртта, които са в пряка причинно следствена връзка от извършеното непозволено увреждане спрямо тях, които не са отзвучали и към настоящия момент. Оценяват размера на неимуществените си вреди в размер на по 60 000 /шестдесет хиляди/ лв. за всяка една от тях със законната лихва от датата на реализирането на ПТП.

Сочи, че в цитирания констативен протокол за ПТП полицейския служител е записал, че задължителна застраховка ГО на МПС на участник в ПТП № 1 е в ЗД „БУЛ ИНС" АД съгласно застрахователна полица № ***** , валидна до ***** г.

Твърди, че за ПТП е съставен АУАН на виновния водач на л. а. Ан. Ив. Ив. № 112156 по чл. 119, ал.1 от ЗДвП по описа на РУ на МВР гр. Ябланица.

Изтъква, че ищите оценяват паричната равностойност на причинените им неимуществени вреди в размер на по 60 000 лв., за всяка една от тях, като претендират и законната лихва от датата на извършване на деликта спрямо тях, реализирането на описаното ПТП на 13.10.2017 г. г. до окончателното изплащане на главницата, защото при описаните увреждания болките и страданията им са от датата на причиняването, те

продължават и в тримесечния срок, по молбата по чл. 498, във връзка с чл. 380 от КЗ, през който ИМ е недопустима и през който съгласно цитираната законодателна малоумщина се дължи законната лихва, считано от датата на реализиране на ПТП, защото застрахователна компания следвало да им предложи параметри на споразумение, но не го направила и станала причина да я призоват на съд, а и защото през времетраенето на бездействието на ответната застрахователна компания болките на пострадалите са продължавали и са ги измъчвали, защото са ги търпели.

Изтъква, че поради непостигане на съгласие с ответника относно размера на обезщетението на претърпени от ПТП-то неимуществени вреди за ищците е налице безспорно доказан правен интерес да образуват и развият гр. дело за осъждане на ответника да им заплати цитираното обезщетение за неимуществени вреди, които са им причинени виновно и в пряка причиноследствена връзка от извършеното непозволено увреждане от деликвента спрямо нея.

Предвид на изложеното молят съда да издаде решение, с което да осъди ответника да им заплати обезщетение в размер на по 60 000 лева за претърпените на всяка една от тях неимуществени вреди от описаното в обстоятелствената част на ИМ ПТП, считано от датата на реализирането на ПТП на 13.10.2017 г. до окончателното изплащане на главницата и всички видове разходи направени от тях по делото.

Моли, в изпълнение на изискванията на чл. 127, ал.4 от ГПК, в случай на осъждане на ответника, обезщетението на ищците да бъде изплатено с пощенски запис на посочения адрес на упълномощения им адвокат СТ. В. Б. от Адвокатска колегия гр. С., на посочения по-горе адрес.

Моли, на основание чл. 83, ал.2 от ГПК да освободи ищците ми от внасяне на държавна такса по делото и депозити за вещи лица за поисканите експертизи, защото безспорно доказват, че е в материална невъзможност да ги заплатят, съгласно приложения образец на два броя ДЕКЛАРАЦИЯ по чл. 83, ал.2 от ГПК.

Моли всички книжа по делото адресирани до ищците да бъдат изпращани само и единствено на процесуалния им представител и съдебен адресат адвокат СТ. В. Б. от Адвокатска колегия гр. С., на посочения по-горе съдебен адрес. Моли, да приеме и приобщи като писмени доказателства по делото описаните в обстоятелствената част на ИМ. Моли, да бъде допусната и изслушана СЪДЕБНО АВТОТЕХНИЧЕСКА ЕКСПЕРТИЗА и СЪДЕБНО МЕДИЦИНСКА ЕКСПЕРТИЗА с конкретно поставени задачи.

Моли, да бъдат допуснати при режим на довеждане двама свидетели за доказване на фактите и обстоятелствата изложени в обстоятелствената част на ИМ, и най—вече за претърпените от ищците болки и страдания, имената на които ще посоча при разпита им, с оглед да не им се оказва незаконен натиск.

Моли, да задължи ответника да представи за нуждите на гражданското дело Застраховка „ГО", сключена със застрахователна полица № ***** валидна до ***** г., с която собственика на цитираното МПС Ан. Ив. Ив. го е застраховал.

Моли, да се изиска съставения АУАН на виновния водач на л. а. Ан. Ив. Ив. №112156 по чл. 119, ал.1 от ЗДвП по описа на РУ на МВР гр. Ябланица.

Съдът е оставил без движение исковата молба за отстраняване на констатираните нередовности с разпореждане №23/19.04.21 г., като с молба вх.№1431/705.21 г. адв.Б. ги отстранява, като посочва, че претенцията на ищите е по 60 000 лв. обезщетение за претърпени от тях неимуществени вреди, като същите според него са били конкретизирани в исковата молба.

Съдът с разпореждане №25/11.05.21 г. оставя повторно исковата молба без движение, като с молба с вх.№1500/12.05.2011 г. адв.Б. уточнява, че бащата П. В. П. упражнява родителските права по отношение на малолетното дете М.П. П. и затова искът е предявен като неин законен представител и упражняващ родителските права, а майката е напуснала семейството и не се интересува от детето.

В срок е постъпил отговор на исковата молба от ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, чрез адв. Д. Н. - ГАК, със съдебен адрес гр. ***, в който заявява, че счита подадената искова молба за нередовна, а предявените искове за неоснователни, недоказани и прекомерно завишени по размер, поради което оспорва изцяло същите, както по тяхното основание, така и по размер, както и изложените в исковата молба твърдения и обстоятелства.

Твърди, че исковата молба не отговаря на изискването на чл. 127, ал. 1, т. 4 от ГПК, като не съдържа изложение на обстоятелствата, на които се основава иска. Изтъква, че повод за тази позиция е безспорно наложеното изискване на закона ищещът да посочи фактическите обстоятелства на които се основава иска и които позволяват да се индивидуализира твърдяното от него субективно право или правоотношение чиято защита претендира, което разбира се следва да е по начин, благодарение на който ответникът да има достатъчно информация и да може да изрази становището си по иска, като направи съответните възражения (определение 75 от 23.03.2016г. по т.д. 1310.2015г., II т.о., ВКС; определение 616 от 16.08.2010г. по ч.т.д. 455/2010г., II т.о., ВКС).

Счита, че в същата не е описан изобщо механизма на настъпилото ПТП, липсват каквито и да е подробности в тази насока, а е абсолютно нередовно той да извлича и да предполага каква е твърдината фактическа обстановка от ищеца, като в подадената искова молба само е записано твърдение, че причина за настъпване на ПТП са допуснати от водач на МПС нарушения. Сочи, че е посочено само, че има АУАН, като с това приключва всичко във връзка с деянието на базата на което се търси обезщетение и само на базата на това е направено така важното за производството заключение, че именно водача на МПС-то е виновен за настъпването на ПТП-то.

Счита, че непосочването на горните обстоятелства без съмнение на позволява на ответника на вземе становище и да възрази по исковете в тази им част, респективно да заеме позиция и да направи доказателствени искания. Счита, че с това е нарушено правото защита в процеса.

Твърди, че поради липсата на пълно изложение на релевантните за спора на факти и формулирането на ясен петитум, представяването от него дружество не може да упражни правото си на защита в процеса. Счита, че е налице ясно изразено нарушение на разпоредбата на чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ГПК.

Цитира, че практиката на ВКС в тази посока е еднопосочна, като в решение 24 от 16.05.2016г. по гр.д. 5335/2015г., II гр.о., ВКС се казва, че: „при обективното или субективното съединяване на исковете за надлежното упражняване на правото на иск, законодателят изисква всяка една от претенциите да бъде дефинирана от ищеца с конкретни твърдения за правно - релевантните факти, на които основава правото си и ясен петитум, определящ не само обема на търсената защита, но и рамката на защитата спрямо всяко едно от лицата, посочени като ответници по делото."

Предвид изложеното счита, че исковата молба е нередовна, поради което моля съдът да я остави без движение за отстраняване на посочените недостатъци.

В случай, че съда приеме, че производството не следва да се прекратява, то оспорва механизма на ПТП, като счита че поради липсата на каквито и да е доказателства в тази посока, като в тази връзка не може да бъде направен извод за това кой от участниците е действал противоправно, а без установено противоправно поведение не подлежи на приложение презумпцията за вина по чл. 45, ал.2 ЗЗД.

Изтъква, че в тази връзка безспорно в настоящия случай са налице предпоставките на чл. 229, ал. 1, т. 5 от ГПК за спиране на производството по делото, поради което моли същото да бъде спряно до приключване на образувано наказателно производство. Твърди, че в същото, с оглед предявените претенции срещу дружеството, е от съществено значение дали ПТП-то е настъпило вследствие виновно управление от застрахованото лице автомобил. Сочи, че в започнатото дело ще бъдат установени факти, имащи пряко отношение към предмета, основанието и размера на предявения иск, именно поради което евентуално постановените присъда или споразумение ще бъдат задължителни за гражданския съд, разглеждащ спора за репарирание на вредоносните последици от евентуално настъпил деликт. Твърди, че в конкретния случай се касае до установяване факта на престъпление, който не може самостоятелно да бъде изследван от гражданския съд с оглед идентичността на деянието, предмет на образуваното досъдебно производство и противоправното деяние, от което се твърди че са настъпили вредите, обуславящи гражданската отговорност на деликвента.

С оглед изложеното моли съда да спре настоящото гражданско производство до приключване на образуваната наказателна преписка, за която няма абсолютно никаква информация в подадената искова молба и алтернативно, ако сметне, че производството следва да продължи с настоящия отговор оспорва изцяло изложените от ищеца твърдения относно механизма на ПТП, като счита, че те не намират опора в доказателствения материал.

Сочи, че предвид функционалната обвързаност между отговорността за вреди на водача на МПС и неговият застраховател по полица „Гражданска отговорност", оспорва да е налице осъществен деликтен фактически състав по отношение на всеки от неговите елементи, в това число противоправност и вина в поведението на водача на МПС. Твърди, че събитието е случайно (чл.15 НК) за водача на МПС като за него не е била налице обективна възможност да предвиди и предотврати настъпването на вредите. Сочи, че при липсата на акт по чл. 300 ГПК твърденията на ищеца за търпени вреди, произтекли от

непозволено увреждане подлежат на пълно и главно доказване. Оспорва правните доводи на ищеца за допуснати от водача на МПС нарушения на правилата за движение по ЗДвП.

Оспорва, че е налице само вина у водача на посочения лек автомобил. Сочи, че в исковата молба липсват доказателства в тази посока, като отсъстват обстоятелствата и причините, при които е настъпило ПТП-то, липсата на видимост при всеки един от участниците, наличната пътна маркировка и действията на същите, непосредствено преди и при настъпване на удара.

Оспорва твърденията от ищите увреждания да се намират в причинна връзка и да е следствие от процесното ПТП. Оспорва всички твърдения на ищите в тази насока.

Счита и, че е налице съпричиняване на ПТП и вредоносния резултат от страна на ищеца спрямо настъпилите вреди - чл. 51, ал.2 от ЗЗД и ако и доколкото бъде установен фактът на противоправно поведение, осъществено от водача на МПС, твърди, ПТП и произтеклите от него вреди са съпричинени от самите пострадали, които с поведението си са създали предпоставки и условия за настъпването на инцидента и произтеклите от него вреди.

Изтъква, че ищите в значителна степен сами са завишили риска от собственото си увреждане като са нарушили нормативно-установените правила за движение на пешеходци, нарушавайки конкретни разпоредби на ЗДвП, предприемайки пресичане навлизайки внезапно на пътното платно. Цитира разпоредбата на чл. 114.

Твърди, че пешеходецът е пресичал пътното платно без да се увери в собствената си безопасност и преди да навлезе на пътното платно не е съобразил разстоянието до приближаващото се МПС, както и неговата скорост на движение. Сочи, че пострадалата са е поставила в опасност, като освен това е поставил в опасност и движещото се с него дете, като поведението ѝ е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. Поради горното счита, че настъпилият вредоносен резултат е съпричинен от самия пострадал поне в степен 90% (деветдесет процента, ако разбира се приеме и установи в образуваното наказателно производство, че вина за настъпването на ПТП-то има водача на автомобила.

Изтъква, че съобразно въведеното с т. 7 на ППВС 17/1963г. правило, съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е налице когато с действие или бездействие, пострадалия обективно е способствал за настъпването на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т.е. когато приносът му в настъпването на увреждането е конкретен, независимо дали поведението му като цяло е било противоправно, в частност - в нарушение на ЗДвП и виновно.

Цитира, че съгласно практиката на ВКС, обективизирана в постановление по реда на чл. 290 от ГПК, решение 159 от 24.11.2010 г. по т.д. 1117/2009 г. на II т.о., ВКС и решение 98 от 08.07.2010 г. по т.д. 942/2009г. на II т.о., ВКС, принос за настъпване на увреждането е налице, когато пострадалото лице със своето поведение е създавало предпоставки за настъпването на вредите или е допринесло за механизма на увреждането, като е без значение дали пострадалия е действал виновно.

Оспорва предявеният иск и по размер и твърди, че претендирали с исковата молба суми са силно завишени и не отговарят на трайно установената практика на съдилищата за

обезщетения за подобен род вреди и на принципа на справедливостта, заложен в чл.52 от ЗЗД. Соча, че отговорността на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ е функционално обусловена от отговорността на деликвентна по чл. 45 ЗЗД и тя има определени граници, именно с оглед на които са определените застрахователни лимити. Твърдя, че застрахователят отговаря само до размера на съответния лимит и съгласно съдебната практика и нормативните разпоредби обезщетението по чл. 52 ЗЗД, се определя от съда по справедливост, а не с оглед на застрахователните лимити и при определяне на същото, съдът е обвързан със застрахователните лимити единствено, доколкото застрахователя не отговаря над лимита.

Соча, че обезщетението, което се претендира е силно завишено, като очевидно се търси не реално репариране на вредата, а обогатяване от настъпил инцидент и ако се дължи обезщетение, то следва същото да бъде определено по справедливост и при вземане предвид на всички факти и обстоятелства, преценени като съвкупност, така и индивидуално.

Оспорва, твърденията на ищите за търпени неимуществени вреди под формата на изживян стрес и душевни страдания тъй като е желанието на процесуалния представител да засили максимално настъпилите болки и страдания на ищите, но посочени по този бланкетен начин, същите нямат абсолютно никаква логична обосновка и не следва да се приемат от съда като основателни.

Оспорва изцяло иските за присъждане на лихва по претенцията за неимуществени вреди като неоснователни по съображенията за неоснователност на главните искове. Възражава и счита за неоснователно и искането от страна на ищеца за присъждане на законна лихва. Моли съда да има предвид, че съгласно чл. 497, ал. 1 от КЗ, ако обезщетение не е определено или изплатено, законната лихва за забава се дължи или от изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 или от изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 от КЗ, освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3. Соча, че в случая има данни и за това застрахователя да е изисквал конкретни документи по реда на чл. 106 от КЗ, които да не са му били представени. По - конкретни твърдения във връзка с всички направени оспорвания и възражения ще изложи след отстраняване на нередовностите в обстоятелствената част на исквата молба, с оглед липсата на данни за механизма на твърдяното ПТП.

Моли съда да отхвърли исквите претенции, като изцяло неоснователни и недоказани. Алтернативно моли, в случай, че счете за основателни исквите претенции на ищите по основание, то да намали размерите на претендираните обезщетения, тъй като те не кореспондират с принципа на справедливост и установената съдебна практика и ако все пак намери за установено наличието на твърдените неимуществени вреди, моли съда да определи размера на дължимото обезщетение като се съобрази с принципа на съразмерност и справедливост, заложен в чл. 52 от ЗЗД, както и с разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и вземе предвид съпричиняването на пострадалото лице. Моли да им се присъдят направените в производството разноски съдебни и деловодни разноски и адвокатски хонорар. Моли, в случай че частично уважаване на иска, да присъди съдебни и деловодни разноски и

адвокатски хонорар съразмерно на отхвърлената част от иска и в случай че претендираното от ищеца възнаграждение за процесуален представител е в размер над минималния, прави възражение за прекомерност и моли на основание чл. 78 ал. 5 ГПК да намали същото. Прави доказателствени искания.

В законоустановения срок след размяна на книжата не е постъпила допълнителна искова молба.

В съдебно заседание за ищите се явява адв.Б., който поддържа исковата молба, като моли да бъде уважена исковата претенция изцяло. Счита, че исковете следва да бъдат уважени от съда, като моли да им се присъдят разноските по делото и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.1 т.2 от ЗА и 100 лв. за третото съдебно заседание по делото..

Ответникът се представлява от адв.М., който моли да бъдат отхвърлени предявените искове, а ако бъдат уважени, то моли да бъдат намалени по размер поради наличие на съпричиняване от страна пострадалите. Моли да му бъдат присъдени и разноски по делото по представен списък на разноските.

Съдът, като прецени представените доказателствата по делото-писмени и гласни, както и изслушаните съдебно-медицинска и съдебно-техническа експертизи, от обясненията на страните, в съответствие с разпоредбата на чл. 235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

От приложеният към делото Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №451р-10771/13.10.2017 г. издаден от ОД на МВР-Ловеч РУ-гр.Ябланица, съдът установява, че на 13.10.2017 г. около 11,15 часа в гр.*** водача на автомобил с рег.№***** * марка „О.“ модел „К.“, собственост и управляван от Ан. Ив. Ив. с ЕГН ***** от гр.София приближавайки пешеходна пътека тип „зебра“ не пропуска преминаващите от дясно на ляво пешеходци М. Н. ИВ. с ЕГН ***** и М.П. П. с ЕГН ***** без да намали скоростта или да спре, като ги удря, като в резултат на удара настъпва ПТП. Посочено е, че щетите по МПС са спукано предно панорамно стъкло с годишен винетен стикер, а пострадалите лица са получили следните наранявания:М.И.-повърхностна травма на ляв лакът и М.П. повърхностна травма на дясна ръка и крак. Съставена е докладна записка относно посетеното ПТП с пострадли пешеходци рег.№451р-10791/16.10.2017 г., в която са отразени горепосочените в констативния акт факти.

На 13.10.2017 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение серия „Д“ бл.№112156, против Ан. Ив. Ив. за това, че на 13.10.2017 г. около 11,15 часа в гр.*** с посока ул.“****“ към изход на гр.Я. посока София управлява автомобил с рег. №***** марка „О.“ модел „К.“, негова собственост приближавайки пешеходна пътека тип „зебра“ не пропуска преминаващите от дясно на ляво пешеходци без да намали скоростта или да спре, като ги удря, като в резултат на удара настъпва ПТП. Посочено е, че той виновно е нарушил чл.119 ал.1 т.1 от ЗДвП. Този акт е подписан без възражения от нарушителя И..

Издадено е наказателно постановление №17-0451-00560/23.10.2021 г. от ОД МВР-Ловеч, РУ Ябланица, с което на основание чл.53 от ЗАНН и по чл.179 ал.2 вр. с чл.179

ал.1 т.5 пр.4 от ЗДвП е наложено наказание на Ан. Ив. Ив. от гр.София глоба в размер на 200 лв. за това, че на на 13.10.2017 г. около 11,15 часа в гр.*** с посока ул.***** към изход на гр.Я. посока София управлява автомобил с рег.№***** * марка „О.“ модел „К.“, негова собственост приближавайки пешеходна пътека тип „зебра“ не пропуска преминаващите от дясно на ляво пешеходци без да намали скоростта или да спре, като ги удря, като в резултат на удара настъпва ПТП, с което той виновно е нарушил чл.119 ал.1 т.1 от ЗДвП.

От изготвеното по настоящето дело заключение на вещо лице Н.К. по назначената от съда съдебно-техническа експертиза, съдът установява, че механизма на настъпилото на 13.10.2017 г. ПТП е следният: А.И. около 11,15 часа в гр.*** с посока ул.***** към изход на гр.Я. посока София управлява автомобил с рег.№***** * марка „О.“ модел „К.“, негова собственост приближавайки пешеходна пътека тип „зебра“ М8.1 не пропуска преминаващите от дясно на ляво пешеходци М.И. и М.П. без да намали скоростта или да спре, като ги удря, като в резултат на удара настъпва ПТП. Посочено е ,че автомобилът е малък и компактен, с ниска и заоблена предна част. Вещото лице установява, че така автомобилът ги носи известно време, като И. едновременно реализира спиране и при закъснителното движение на автомобила двете пострадали падат на пътното платно, претъркалят се и се установяват в дясна пътна лента, пред автомобила, който успява да спре, без да ги прегази. Като причина за настъпилото ПТП вещото лице посочва, че водачът на МПС И. не е съобразил скоростта си на движение и начинът на управление на собственото си МПС с пътните условия-движение в населено място с интензивно движение на пешеходци в района на центъра и пазара и вероятно поради недостатъчна концентрация не пропуска пресичащите пострадали и ги удря на самата пешеходна пътека. Тъй като няма данни къде точно е настъпило ПТП, вещото лице предполага с оглед данните по делото, че ударът е бил по-скоро в дясната лента посока към изхода за гр.София. Според вещото лице ударът е бил предотвратим от техническа гледна точка, тъй като времето е било сухо и с добра видимост, суха настилка с обозначена пешеходна пътека тип „зебра“ и не е имало данни за други МПС или препятствия да са пречели на видимостта към пресичащите пешеходци, като при управление с повишено внимание и по-голяма концентрация, той би могъл да избегне удара. Според вещото лице за пешеходците в създадената ситуация е било трудно да предвидят действията на водача, тъй като те са преминавали по пешеходна пътека, по която преди тях са преминавали други хора и според вещото лице при наличните данни не са допринесли да настъпване на ПТП, тъй като не са изскочили внезапно на пътното платно, няма данни за МПС, паркирани или движещи се в района и е имало възможност да бъдат възприети от водача на тротоара в района на пешеходната пътека.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза, изготвена компетентно от вещото лице д-р Г., съдът установява, че в следствие на претърпяното ПТП на 13.10.17 г и на база представите към исковата молба фиш за спешна помощ филиал Ябланица и амбулаторен лист с №009087/14.10.2017 г.и медицинско направление за изследване на кости на черепа ищцата М. Н. ИВ. е получила травматично счупване на горното рамо на срамната кост вдясно, фисура на зигоматичната кост, фисура на лъчевата кост, които са й причинили съответно счупването на горното рамо на срамната кост вдясно-затрудняване на движенията

на долните крайници за около 2 месеца, а останалите изменения са ѝ причинили временно и неопасно разстройство на здравето. Експертът пояснява, че при преглед на пострадалата М.Н., същата е имала непълен спомен за случилото се, като съобщава за болки в областта на травмите, но към този момент не се установяват усложнения от травмите, установени по време на произшествието. Вещото лице посочва, че тя тази пострадала е представила диск със запис на нейно име и с разчитане на диска-счупване на горното рамо на срамната кост вдясно.

По отношение на пострадалата М.П. П., вещото лице посочва, че с оглед приложените към исковата молба фиш за спешна помощ филиал Ябланица и амбулаторен лист с №009087/14.10.2017 г. същата е получила следните увреждания вследствие на ПТП, а именно счупване на тялото/диафизата/ на лакътната кост, счупване на горния край на тибията/голям пищял/, като не е отразено на кой крак и не са представени рентгенови снимки, удостоверяващи тези травматични увреждания, които са ѝ причинили временно и неопасно разстройство за здравето. При извършения преглед М.П. е съобщила за болки в областта на травмите си. Посочено е в заключението, че установените изменения са напълно отзвучали за около 1-2 месеца.

Вещото лице заявява, че и двете пострадали не са постъпвали на стационарно лечение, и са се лекували у дома. В съдебно заседание то пояснява, че никъде не се съдържат данни, какво лечение е провеждано и дали са били гипсирани, поради което и заключението е хипотетично, т.е. само на база на данните, съдържащи се по делото и преглед на ищците.

От представения по делото социален доклад на л.95 от страна на ОСП- ДСП- Луковит съдът установява, че понастоящем детето М.П. П. е във видимо добро здравословно състояние. Посочено е, че непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на детето се полагат от неговия баща и законен представител П. В. П., както и от бабата и дядото на детето В. И. и М.И., а майката Н. Л. се намира в Г.. От доклада става ясно, че е имало и друг пътен инцидент с детето, М.П. П., която е пресичала сама улицата, за да отиде до магазина и тогава я блъска автомобил, като дядото е позвънил на тел.112 и детето е било откарано в болницата в гр.Л.. Детето понастоящем е ученичка в ***** клас на ***** и живее в подходяща за неговото израстване и развитие семейна среда.

За правилно решаване на спора съдът е допуснал изслушване на пострадалата М.И. и са разпитани свидетели, от показанията на които да се установи какви болки и страдания са търпели ищците. Пострадалата ищца М. Н. ИВ. заявява, че на 13.09., не си спомня на коя година са ходили със съпруга и детето М.П. на пазар в гр.Ябланица. Твърди, че слезли от колата на паркинга и първо преминал пешеходната пътека съпругът ѝ, а след това тя хванала детето за ръка и също запознали да преминават през пешеходната пътека, но на средата ги блъска кола и те падат с детето. Твърди, че са ги прегледали в поликлиниката в Ябланица и нищо не са им казали, затова са ходили и в гр.Червен бряг, където лекар им е казал, че тя има пукване на главата и ударена лява ръка, а детето е ударено на дясна ръка и капачката. Твърди, че след произшествието детето ставало нощно време и пищяло, а нея постоянно я боли глава, повръща, а съпругът ѝ я гледал с месеци, пиела лекарства за болки, антибиотици и морфин, не можела да става от леглото и до сега детето го е страх от време на време и

става нощем. Твърди, че са се огледали и тогава са пресекли улицата по пешеходната пътека.

Свидетелят В. И., който е съпруг на пострадалата М.И. и дядо на М.П. и неговите показания съдът цени с оглед разпоредбата на чл.172 от ГПК при възможна тяхна заинтересованост твърди, че инцидента е станал на 13.09. през 2017 г. в гр.Ябланица. Паркирал личния си автомобил и при преминаване на улицата през пешеходната пътека съпругата и внучето му са били ударени от лек автомобил. Качил ги е при удара на капака, те паднали, като жена му не можела да говори, течали й лигите, но нямало кръв. Твърди, че са ги прегледали в бърза помощ в гр.Ябланица, но са им дали само обезболяващи, а на следващия ден той ги закарал в гр.Червен бряг, след като в с.Ч., където имало някакъв лекар от гр.Плевен, който им направил рентгенови снимки и се оказало, че жената имало пукнат череп и лакът, изписани били лекарства –антибиотици и обезболяващи, морфин и лечение в къщи. Твърди, че лечението е продължило три месеца, като той е продал колата, за да ги лекува, защото не са имали здравни осигуровки. Твърди, че и досега жена му я боли глава, а нощем детето вика и пищи и има стрес. Сочи, че детето не е ходило на училище една година и той го води до училището, защото го е страх. Заявява, че ударът е настъпил на пешеходна пътека и при добра видимост.

Свидетелят Ан. Ив. Ив. причинител на процесното ПТП и неговите показания съдът също цени с оглед разпоредбата на чл.172 от ГПК при възможна тяхна заинтересованост. Той признава, че на 13.10.2017 г. е пътувал към гр.София и при преминаване през гр.Ябланица е решил да посети пазара. Твърди, че непрекъснато преминавали хора и той карал с около 10 км./ч. Заявява, че имало вдясно спряна кола „*****“, която ограничавала видимостта му и изведнъж през пътя притичали жена и дете. Признава, че ги е блъснал и е слязъл от колата, за да види какво е станало, но не видял пострадалите. Тогава запознали да го бият и се намесила полицията, която го откарала в управлението, направили му тест за алкохол. След като го пуснали от полицията, отишъл в болницата, за да се поинтересува за пострадалите, но там му казали, че са дошли на собствен ход и нищо им няма. Не е сигурен дали като е блъснал пострадалите е имало и спукано стъкло или след това някой друг по е спукал. Твърди, че не е видял пострадалите, когато са предприели пресичане по пешеходната пътека и не си спомня да е видял обозначение за пешеходна пътека.

По делото на л.116-118 е приложено копие от застрахователна полица № BG/02/117001884971/5.07.17 г., за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, от която съдът установява, че към дата 13.10.2017 г. МПС с ДКН ***** * има активна застраховка „Гражданска отговорност“ при застраховател ЗД „БУЛ ИНС“ АД с начална дата на покритие 06.07.2017 г. и крайна дата на покритие 05.07.2018 г.

От приложеното по делото копие от претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди на основание чл.380 от КЗ се установява, че на 11.12.2020 г. ищците чрез пълномощник адв.Б. са депозирали застрахователна претенция за изплащане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди пред ЗД „БУЛ ИНС“ АД. Тази претенцията е заведена от дружеството с вх.№ НИЦ-7480/11.12.2020 г. В същата няма посочена банкова сметка, по която застрахователя да изплати обезщетенията.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че е сезиран с обективно съединени искиове от увредените лица срещу застрахователя по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.1 от КТ за обезщетение на неимуществени вреди в размер на както следва:

- на М. Н. ИВ., ЕГН ***** сумата 60 000 лв, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - претърпени болки и страдания, от причинените ѝ телесни увреждания, настъпили в резултат на ПТП от 13.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 13.10.2017 г. (датата на увреждането) до окончателното изплащане на сумата.

- на М.П. П., ЕГН ***** , чрез нейният баща и законен представител П. В. П., ЕГН ***** сумата 60 000 лв, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - претърпени болки и страдания, от причинените ѝ телесни увреждания, настъпили в резултат на ПТП от 13.10.2017 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 13.10.2017 г. (датата на увреждането) до окончателното изплащане на сумата.

Исковете са допустими, доколкото ищците са иницирали рекламационно производство по реда на чл.498 от КЗ, но претенциите им са останали неудовлетворени.

Основателността на претенцията за непозволено увреждане предполага наличието на всички елементи от състава на деликта, които са: противоправно деяние, вреда, причинна връзка между деянието и вредата и вина. Единствено вината се предполага до доказване на противното, съгласно презумпцията на чл.45, ал.2 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 429 ал. 1 КЗ, с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк е непосредствен резултат от застрахователното събитие. При действието на чл. 432 ал. 1 КЗ увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя, при спазване на изискванията на чл.380 КЗ. За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по договора за застраховка, следва да бъдат установени и елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД по отношение на прекия причинител на вредите.

В конкретния казус съдът приема, че е налице валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“, тъй е представена застрахователната полица на л.116-118 от делото, съгласно която лекият автомобил с ДКН ***** * има активна застраховка „Гражданска отговорност“ при застраховател ЗД „БУЛ ИНС“ АД, е имал таква от дата 06.07.2017 г. до 5.07.2018 г., а ПТП е настъпило на 13.10.2017 г.

За да се ангажира деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД е необходимо да са налице кумулативно: противоправно деяние (действие или бездействие), вреда, причинна връзка и вина. В конкретния случай тези елементи от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД следва да бъдат установени и в настоящото производство.

От приложените по делото Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №451р-10771/13.10.2017 г. издаден от ОД на МВР-Ловеч РУ-гр.Ябланица, акт за установяване на

административно нарушение серия „Д“ бл.№112156, против Ан. Ив. Ив., наказателно постановление №17-0451-00560/23.10.2021 г. от ОД МВР-Ловеч, РУ Ябланица, както и от заключението на съдебно-автотехническата експертиза се установява, че лекият автомобил е бил управляван от Ан. Ив. Ив. и причина за настъпването на ПТП-то е нарушението от страна на водача на чл.119 ал.1 от ЗДвП, според който при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово ППС е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. В този смисъл и с оглед събраните писмени и гласни доказателства е налице противоправно поведение, като вината е изцяло на водча Ан. Ив. Ив.. Безспорно се установяват и настъпилите вреди, в резултат на причиненото от И. ПТП. Ответникът прави възражение с отговора на исковата молба, че е налице съпричиняване от страна на пострадалите ищци, тъй като те внезапно били навлезли на пътното платно. Настоящата инстанция приема, че това възражение с оглед събраните по делото доказателства е неоснователно. Дори и да се приеме, че в близост до пешеходната пътека е имало спряно друг превозно средство, с оглед твърденията на свидетеля И., които съдът цени с оглед възможна тяхна заинтересованост, предвид факта, че той е участник в ПТП-то, съгласно разпоредбата на чл.119 ал.2 от ЗДвП при заобикляне на спряло пред пешеходна пътека ППС, водачът на нерелсовото ППС е длъжен да се движи с такава скорост, която да му позволи да спре, за да пропусне преминаващите по пешеходната пътека пешеходци. Следователно и при тези съображения съдът приема, че не е налице твърдяното от ответника съпричиняване на вредоносния резултат.

Предвид наличието на валидна застраховка на автомобила, с който е причинено процесното ПТП и доказаната деликтна отговорност на застрахователя, са налице са предпоставките за ангажиране на отговорността на застрахователя.

Съгласно разпоредбата на чл. 51 от ЗЗД се дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

При определяне на справедлив размер по смисъла на чл.52 от ЗЗД на обезщетението на неимуществените вреди, съдът следва да съобрази конкретните обстоятелства по всеки отделен случай, а именно характерът на причинената телесна повреда, естеството и интензивността на претърпените болки и страдания, периода на пълното възстановяване на пострадалия, обществено-икономическите условия и към момента на настъпване на увреждането, наличие на съпричиняване и др.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИЩЦАТА М. Н. ИВ.

В конкретния случай, вследствие на претърпяното пътнo-транспортно произшествие ищцата М. Н. ИВ. е получила травматично счупване на горното рамо на срамната кост вдясно, фисура на зигоматичната кост, фисура на лъчевата кост, които са ѝ причинили съответно счупването на горното рамо на срамната кост вдясно-затрудняване на движенията на долните крайници за около 2 месеца, а останалите изменения са ѝ причинили временно и неопасно разстройство на здравето. От заключението на СМЕ се установява, че при преглед на пострадалата М.Н., същата е имала непълен спомен за случилото се, като съобщава за болки в областта на травмите, но към този момент не се установяват усложнения от травмите, установени по време на произшествието. Също така се установи от събраните

писмени и гласни доказателства, че ищцата не е постъпвала на лечение в болнично заведение, лекувала се е в къщи и няма данни за имобилизация. От показанията на разпитаният свидетел В. И., който е съпруг на пострадалата М.И. съдът установява, че тя е приемала лекарства –антибиотици и обезболяващи, морфин. Лечението ѝ къщи е продължило около три месеца, като и досега жена му я боли глава. Съдът съобразява и факта, че вещото лице в съдебно заседание заяви, че е изготвило заключението хипотетично и само на база на представените по делото медицински документи, които не са оспорени от ответника, тъй като понастоящем няма абсолютно никакви остатъчни явления от травмата, няма данни и не се твърди ищцата да е лекувана в болнично заведение.

С оглед възрастта на ищцата-58 г. към момента на ПТП, характера и продължителността на на търпените физически и душевни травми, които не надхвърлят обичайните за подобен вид увреждания - около 2 месеца без болнично лечение, данните за доброто ѝ здравословно състояние понастоящем, както и общественоеикономическите условия към момента на настъпване на увреждането и общественото възприемане на справедливостта, съдът счита, че адекватно за репарирание на търпените от ищцата неимуществени вреди е обезщетение в размер на 10 000 лева. Така, че искът е основателен и доказан за сумата от 10 000 лв, и следва да бъде осъден ответника да заплати на ищцата тази сума, като за останалата част до пълния претендиран размер от 60 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид акцесорния си характер основателен и доказан е и искът за присъждане на законна лихва. Спорен е моментът от коя дата се дължи тази лихва- ищцата претендира присъждане на лихвата от датата на увреждането на основание чл.84 от ЗЗД, а ответникът твърди, че я дължи на основание чл.497 от КЗ. Съгласно чл.497 ал.1 т.2 застрахователят дължи законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичане на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 ал.3 и т.2- изтичането на срока по чл.496 ал.1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл.106 ал.3 от КТ. За да се достигне до точния разум на закона и до нормативната воля на законодателя, изразена в разпоредбата на чл.497 ал.1 от КЗ във вр. с чл.496 ал.1 от КЗ следва да се извърши логическо, систематическо, историко-политическо и телеологическо тълкуване, както предписва правната норма на чл.46 ал.1 от ЗНА. Съгласно мотивите към законопроекта на КЗ завеждането на застрахователната претенция, която трябва да бъде писмена и да съдържа точни данни за банковата сметка, по която да се преведе застрахователното плащане е свързано с обезпечаване на навременното изпълнение на задължението на застрахователя, като ще намали риска от получаване на застрахователното плащане от трети лица от името на оправомощеното лице, които могат да злоупотребят с платените средства. В случая сме изправени пред хипотеза, когато ищцата, в качеството ѝ на увредено лице не е представила точни данни за банкова сметка. Такава банкова сметка тя не посочва дори и след дадени ѝ от съда указания в доклада по делото. Тъй като се касае за претенция по сключена застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, то съгласно чл.108 ал.3 от КЗ, когато не са

представени всички доказателства по чл.106, се прилага срокът по чл.496 ал.1 от КЗ, като този срок е не по-дълъг от три месеца от нейното предявяване. Съгласно чл.496 ал.2 т.2 б.б” от КЗ, в срока по ал.1 лицето, пред което е предявена претенцията трябва да даде мотивиран отговор по нея, когато основанието на претенцията не е било напълно установено или б.”в” размерът на вредите не е бил напълно установен, какъвто е и настоящият казус. Ищцата, в качеството ѝ на увредено лице не е изпълнила императивните изисквания на КЗ, като не е представила банкова сметка и така на основание чл.380 ал.3 от КЗ изпада в забава като застрахователят не ѝ дължи лихва по чл.409 от КТ. Следователно ответникът дължи законната лихва за забава, считано от 1.04.2021 г. т.е. от датата на предявяване на иска, като претенцията на ищцата за присъждане на лихвата от датата на увреждането-13.10.2017 г. до 31.03.2021 г. на основание чл.84 ал.3 от ЗЗД следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИЩЦАТА М.П. П.

Тя е претърпяла вследствие на ПТП, причинено виновно от водача на застрахованото при ответника МПС следните травматични увреждания: счупване на тялото/диафизата/ на лакътната кост, счупване на горния край на тибията/голям пищял/, като не е отразено на кой крак и не са представени рентгенови снимки, удостоверяващи тези травматични увреждания, които са ѝ причинили временно и неопасно разстройство за здравето. При извършения преглед М.П. е съобщила за болки в областта на травмите си, но според вещото лице установените изменения са напълно отзвучали за около 1-2 месеца.

Въпреки твърденията, че П. наред с горните увреждания е търпяла и душевни такива, а именно безсъние, стрес, паника, страх от МПС, то съдът приема, че тези твърдения са недоказани. Единствено свидетелят и дядо на ищцата заявява, че нощем детето вика и плаче и има стрес, страхува се от коли и не е ходило на училище една година и той го води до училището, защото го е страх, но неговите показания не се подкрепят от останалия доказателствен материал. От представения по делото социален доклад на л.95 от делото съдът установява, че е имало и последващ пътен инцидент с детето, М.П. П., която е пресичала сама улицата, за да отиде до магазина и тогава я блъска автомобил, като дядото е позвънил на тел.112 и детето е било откарано в болницата в гр.Луковит. Този факт е в противоречие с твърденията на същия дядо, че детето е изпитвало страх от автомобили и да излиза само, за да ходи до училище и той го е водил. Следователно и на основание чл.172 от ГПК съдът приема за недоверливи свидетелските показания на свидетеля В.в, а за отговарящи на обективната истина данните, съдържащи се в социалния доклад и СМЕ, според които детето е в добро здравословно състояние. Вещото лице в съдебно заседание дори заяви, че е изготвило заключението хипотетично и само на база на представените по делото медицински документи, които не са оспорени от ответника, тъй като понастоящем няма абсолютно никакви остатъчни явления от травмата, няма данни и не се твърди детето да е лекувано в болнично заведение.

С оглед възрастта на ищцата-** години към момента на ПТП, характера и продължителността на търпените физически и душевни травми, които не надхвърлят обичайните за подобен вид увреждания- около 1-2 месеца, липсата на престой в болница и имобилизация, както и данните за добро здравословно състояние понастоящем, при

съобразяване и на общественно-икономическите условия към момента на настъпване на увреждането и общественото възприемане на справедливостта, съдът счита, че адекватно за репарирание на търпените от ищцата неимуществени вреди е обезщетение в размер на 8 000 лева. Така, че искът е основателен и доказан за сумата от 8 000 лв. като бъде осъден ответника да заплати на ищцата тази сума, а до пълния претендиран размер на претенцията от 60 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Съображенията досежно акцесорния иск изложени по-горе се отнасят и за настоящия, поради което законната лихва върху сумата от 8 000 лв. следва да се дължи от датата 1.04.2021 г. по аргумент от чл.380 ал.3 от КЗ, а претенцията на ищцата за присъждане на законната лихва от датата на увреждането 13.10.2017 г. до 31.03.2021 г. следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

ПО ПРЕТЕНЦИИТЕ ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕТО С ПОЩЕНСКИ ЗАПИС НА АДРЕСА НА АДВОКАТ Б.

В исковата молба се съдържа искане в изпълнение на изискванията на чл. 127, ал.4 от ГПК, в случай на осъждане на ответника, обезщетението на ишците да бъде изплатено с пощенски запис на посочения адрес на упълномощения им адвокат СТ. В. Б. от Адвокатска колегия гр. София, на посочения от него адрес. Съдът в доклада си е указал на ишците, че следва в едноседмичен срок от съобщението да посочат банкова сметка, по която в случай на уважаване на иска ответникът да извърши плащането. До приключване на съдебното дирене това не е сторено, а напротив адвокат Б. изрично в първото по делото съдебно заседание заявява, че това е посочен от него друг начин на плащане съобразно разпоредбата на чл.127 ал.4 от ГПК.

Настоящата инстанция счита, че този начин на изплащане на обезщетението не следва да бъде уважен, тъй като противоречи на закона. На първо място изрично в чл.380 ал.1 от Кодекса за застраховане е регламентирано задължение на лицето, което претендира застрахователно обезщетение, да посочи пълни и точни данни за банкова сметка, а в ал.2 на чл.380 от КЗ е предвидено, че застрахователят следва да извърши плащането на застрахователното обезщетение по предоставената по ал.1 банкова сметка, независимо дали неговият размер е определен от застрахователя или по съдебен ред. Следва да се има предвид и действието на чл.3 от Закона за ограничаване на плащанията в брой, съгласно който плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност равна или надвишаваща 10 000 лв. Не на последно място съгласно приложените по делото на л.7-10 пълномощни и договори за правна защита и съдействие двете ищци са заявили своята воля упълномощения от тях адвокат Б. да посочва сметки, по които да бъдат платени обезщетенията, в това число и такива по чл.39 от ЗА. Следователно липсва договаряне и упълномощаване начина за плащане на обезщетенията да е чрез пощенски запис, а напротив договорено е адвокат Б. да посочи сметки, по които тези обезщетения да бъдат изплатени.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на производството на основание чл. 78, ал.1 от ГПК и в предвид факта, че ишците са освободени от заплащане на ДТ и разноски по делото, на тях разноски не им се

дължат. Видно от приложените по делото договори за правна защита и съдействие, ищците не са заплатили на адвокат С.Б. възнаграждение на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА, поради което възнаграждение в размер на сумата 830 лв. за защита на М. Н. ИВ. и 730 лв. за защита на М.П. П. на основание чл.7 ал.2 т.3 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно уважената част на исковите, както и сумата от 100 лв. на основание чл.7 ал.9 от същата наредба за третото съдебно заседание или общо сумата 1 660 лв. На ответника също следва да се присъди адвокатско възнаграждение на основание чл.78 ал.3 от ГПК съответно на отхвърлената част от исковите, а именно:432 лв. както и на основание чл.78 ал.3 от ГПК съответната част от сторените разноси съобразно отхвърлената част от иска в размер на сумата 60 лв. за вещи лица. Не би могло да се извърши компенсация измежду горепосочените суми, касаещи разносите за двете страни, тъй като адвокатското възнаграждение следва да се заплати лично на упълномощения от ищците адвокат, а дължимата на ответника сума ще следва да се заплати от ищците. Тъй като ищците са освободени от заплащане на ДТ и разноси по делото на основание чл.78 ал.6 вр. с ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати по сметка на ЛОС сумата 720 лв, представляваща дължимата от ищците ДТ съобразно уважената част от иска и разноси 60 лв. за експертизи също съобразно уважената част от иска. Останалата част от разносите за назначените съдебни експертизи следва да останат за сметка на съда на основание чл.83 ал.3 от ГПК, тъй като ищците са освободени от заплащане на такси и разноси на основание чл.83 ал.1 т.4 от ГПК.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗК „БУЛ ИНС“ АД със седалище и адрес на управление : ***, ЕИК ***** на основание по чл. 432 от Кодекса за застраховането във вр. с чл.86 от ЗЗД да заплати на **М. Н. ИВ., ЕГН ******* от с.*** съдебен адресат адвокат **СТ. В. Б.** от АК-София с адрес гр.София, ул.“****“ сумата от **10 000 лева /десет хиляди лева/** представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди във връзка с настъпилото на 13.10.2017 година ПТП- претърпените от нея болки и страдания, вследствие на нанесените ѝ телесни увреждания- травматично счупване на горното рамо на срамната кост вдясно, фисура на зигоматичната кост, фисура на лъчевата кост, които са ѝ причинили съответно счупването на горното рамо на срамната кост вдясно-затрудняване на движенията на долните крайници за около 2 месеца, а останалите изменения са ѝ причинили временно и неопасно разстройство на здравето, ведно със законната лихва, считано от 1.04.2021 година до окончателното изплащане, като искът до пълния претендиран размер на сумата 60 000 лв., както и искът за присъждане на мораторна лихва за периода от 13.10.2017 до 31.03.1021 г като неоснователен и недоказан **ОТХВЪРЛЯ.**

ОСЪЖДА ЗК „БУЛ ИНС“ АД със седалище и адрес на управление : ***, ЕИК ***** на основание по чл. 432 от Кодекса за застраховането във вр. с чл.86 от ЗЗД да заплати на **М.П. П., ЕГН ******* чрез нейния баща и законен представител **П. В. П.**

ЕГН ***** от с.*** съдебен адресат адвокат СТ. В. Б. от АК-София с адрес гр.София, ул.***** сумата от **8 000 лева /осем хиляди лева/** представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди във връзка с настъпилото на 13.10.2017 година ПТП претърпените от нея болки и страдания, вследствие на нанесените ѝ телесни увреждания-. счупване на тялото/диафизата/ на лакътната кост, счупване на горния край на тибията/голям пищял/ на дясна ръка и крак, които са ѝ причинили временно и неопасно разстройство за здравето, които изменения са напълно отзвучали за около 1-2 месеца, ведно със законната лихва, считано от 1.04.2021 година до окончателното изплащане, като искът до пълния претендиран размер от сумата 60 000 лв., както и искът за присъждане на мораторна лихва за периода от 13.10.2017 до 1.04.1021 г като неоснователен и недоказан **ОТХВЪРЛЯ.**

ОСЪЖДА ЗК „БУЛ ИНС" АД със седалище и адрес на управление : ***, ЕИК ***** да заплати на адвокат **СТ. В. Б. ЕГН ******* от АК-София с адрес гр.София, ул.***** на основание чл. 38, ал.2 от ЗА общо сумата **1 660 лв. / хиляда шестстотин и шестдесет лева/** за защитата на М. Н. ИВ. и М.П. П. на основ. чл.7 ал.2 т.3 и ал.9 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно уважената част на исковете.

ОСЪЖДА ЗК „БУЛ ИНС" АД със седалище и адрес на управление : ***, ЕИК ***** на основание чл. 78, от ГПК, да заплати по депозитната сметка на Ловешки окръжен съд, сумата **60 лв** възнаграждение за вещи лица съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА „БУЛ ИНС" АД със седалище и адрес на управление : ***, ЕИК ***** на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, да заплати по сметка на Ловешки окръжен съд сумата от 720 лв, представляваща дължимата от ищците ДТ върху присъденото обезщетение.

ОСЪЖДА М. Н. ИВ., ЕГН ***** от с.*** и **М.П. П., ЕГН ******* чрез нейния баща и законен представител П. В. П. ЕГН ***** от с.*** да заплатят на **БУЛ ИНС" АД** със седалище и адрес на управление : ***, ЕИК ***** сторени разноси по делото в размер на сумата: **432 лв./четиристотин тридесет и два лева/** адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете, както и на основание чл.78 ал.3 от ГПК съответната част от сторените разноси съобразно отхвърлената част от иска в размер на сумата **60 лв. / шестдесет лева/** за вещи лица.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Апелативен съд-Велико Търново в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____